

## **Ο Σταυρός του Χριστού και ο σταυρός του κάθε ανθρώπου (Αγ. Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)**

**Categories :** [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

**Date :** 5 Απριλίου, 2013

Ό Κύριος εἶπε στούς μαθητές Του: «Εἴ τις θέλει ὁπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἔαυτόν καὶ ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι» (Ματθ. 10: 24). Τί σημαίνει «ὁ σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου»; Καί γιατί αὐτός «ὁ σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου», δηλαδή ὁ ἴδιαίτερος σταυρός τοῦ καθενός μας, ὄνομάζεται συνάμα καὶ «Σταυρός τοῦ Χριστοῦ»;

«Ο σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου» εἶναι οἱ θλίψεις καὶ τά βάσανα τῆς γήινης ζωῆς, πού γιά τόν καθένα μας εἶναι δικά του. «Ο σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου» εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ἀγρυπνία καὶ ἄλλα εὐλαβῆ κατορθώματα, μέ τά ὅποια ταπεινώνεται ἡ σάρκα καὶ ὑποτάσσεται στό πνεῦμα. Τά κατορθώματα αὐτά πρέπει νά εἶναι ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις τοῦ καθενός καὶ στόν κάθε ἄνθρωπο εἶναι δικά του.

«Ο σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου» εἶναι τά ἀμαρτωλά ἀσθενήματα, ἡ πάθη, πού – στόν κάθε ἄνθρωπο – εἶναι δικά του! Μέ ἄλλα ἀπ' αὐτά τά πάθη γεννιόμαστε καὶ μ' ἄλλα μολυνόμαστε στήν πορεία τοῦ γήινου βίου μας.

«Ο Σταυρός τοῦ Χριστοῦ» εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Μάταιος καὶ ἄκαρπος εἶναι «ὁ σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου» – ὅσο βαρύς καὶ ἀν εἶναι – ἐάν δέν μεταμορφωθεῖ σέ «Σταυρό τοῦ Χριστοῦ» μέ τό ν' ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό.

«Ο σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου», γιά τόν μαθητή τοῦ Χριστοῦ γίνεται «Σταυρός τοῦ Χριστοῦ», γιατί ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ εἶναι στερρά πεπεισμένος, ὅτι πάνω ἀπ' αὐτόν (τόν μαθητή) ἀγρυπνάει ἀκοίμητος ὁ Χριστός. Πιστεύει ὅτι ὁ Χριστός ἐπιτρέπει νά τοῦ ἔρθουν θλίψεις σάν μιά ἀναγκαία καὶ ἀναπόφευκτη προϋπόθεση τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Καμιά θλίψη δέν θά τόν πλησίαζε, ἀν δέν τό εἶχε ἐπιτρέψει ὁ Χριστός, καὶ ὅτι μέ τίς θλίψεις πού τοῦ συμβαίνουν, ὁ Χριστιανός γίνεται οἰκεῖος τοῦ Χριστοῦ καὶ καθίσταται κοινωνός τῆς μοίρας Του στή γῆ καὶ – γιά τόν λόγο αὐτό – καὶ στόν ούρανό.

«Ο σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου» γίνεται γιά τόν μαθητή τοῦ Χριστοῦ «Σταυρός τοῦ Χριστοῦ», γιατί ὁ ἀληθινός μαθητής Του σέβεται καὶ θεωρεῖ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ σάν τόν μόνο σκοπό τῆς ζωῆς του. Αύτές οἱ πανίερες ἐντολές γίνονται γι' αὐτόν σταυρός, πάνω στόν ὅποιο συνεχῶς σταυρώνει τόν παλαιό του ἄνθρωπο

«σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις» του (Γαλ. ε' 24).

Απ' αύτά εἶναι φανερό γιατί, γιά νά λάβουμε τόν σταυρό μας, εἶναι ἀνάγκη ν' ἀπαρνηθοῦμε προηγουμένως τόν ἔαυτό μας μέχρι καί ν' ἀπολέσουμε ἀκόμα καί τή ζωή μας. Τόσο βαθιά καί τόσο πολύ ἔχει συνηθίσει στήν ἀμαρτία καί οἰκειώθηκε σ' αὐτήν ἡ πεσμένη στήν ἀμαρτία φύση μας, πού ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν παύει νά ἀποκαλεῖ αύτή τή φύση ψυχή τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου.

Γιά νά δεχτοῦμε τόν σταυρό στούς ὕμους μας, πρέπει πρῶτα νά πάψουμε νά ἰκανοποιοῦμε τό σῶμα στίς ἴδιοτροπές του ἐπιθυμίες παρέχοντάς του μονάχα ὅ, τι εἶναι ἀναγκαῖο γιά τήν ὑπαρξή του. Πρέπει νά ἀναγνωρίσουμε ὅτι ἡ ἀλήθειά μας εἶναι ἔνα σκληρότατο ψέμα μπροστά στόν Θεό καί ἡ λογική μας εἶναι μιά τέλεια ἀνοησία. Τέλος: ἀφοῦ παραδοθοῦμε στόν Θεό μ' ὅλη τή δύναμη τῆς πίστης μας καί ριχτοῦμε στή μελέτη τοῦ Εὐαγγελίου, πρέπει νά ἀπαρνηθοῦμε τό δικό μας θέλημα.

Ὄποιος πραγμάτωσε μιά τέτοια ἀπάρνηση τοῦ ἔαυτοῦ του εἶναι ἰκανός νά λάβει τόν σταυρό του. Αύτός μέ ὑπακοή καί ὑποταγή στόν Θεό καί ἐπικαλούμενος τή βοήθειά Του γιά νά ἐνισχυθεῖ ἔναντι τῆς ἀδυναμίας του, ἀτενίζει δίχως φόβο καί ἀμηχανία τή θλίψι πού προσεγγίζει. Ὄποιος ἀπαρνήθηκε τόν ἔαυτό του προετοιμάζεται μεγαλόψυχα καί γενναῖα νά τήν ὑπομείνει, ἐλπίζει ὅτι μέσω αὐτῆς τῆς θλίψεως θά γίνει κοινωνός καί συμμέτοχος τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ καί φτάνει τή μυστική ὄμοιογία τοῦ Χριστοῦ, ὅχι μόνο μέ τό νοῦ καί τήν καρδιά του, ἀλλά καί μέ τήν ἴδια τήν πράξη, τήν ἴδια τή ζωή του.

Ο σταυρός εἶναι καί παραμένει βαρύς καί καταθλιπτικός, ἐνόσω παραμένει ὁ σταυρός μας. Ὄταν ὅμως μεταμορφωθεῖ σέ Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, τότε γίνεται ἀσυνήθιστα ἐλαφρός. «Ο ζυγός μου», εἶπε ὁ Κύριος, «χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν» (Ματθ. ια' 30).

Ο μαθητής τοῦ Χριστοῦ λαμβάνει τόν σταυρό στούς ὕμους του, ὅταν παραδέχεται πώς εἶναι ἄξιος τῶν θλίψεων πού ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ τοῦ καταπέμπει. Ο μαθητής τοῦ Χριστοῦ τότε φέρει καί ὑπομένει τόν σταυρό του σωστά, ὅταν ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ θλίψεις πού τοῦ στάλθηκαν εἶναι ἀκριβῶς -αὐτές καί ὅχι ἄλλες- εἶναι ἀναγκαῖες γιά τήν ἐν Χριστῷ μόρφωσή του καί τή σωτηρία του. Τότε φέρουμε καρτερικά τόν σταυρό μας, ὅταν ἀληθινά ἀντιλαμβανόμαστε καί ἀνα γνωρίζουμε τό ἀμάρτημά μας. Σ' αὐτή τή συναίσθηση τοῦ ἀμαρτήματός μας δέν ὑπάρχει καμιά αὐταπάτη. Ωστόσο, ὅποιος παραδέχεται τόν ἔαυτό του ἀμαρτωλό καί ταυτόχρονα γογγύζει καί μοιρολογάει ἀπό τό ὕψος τοῦ σταυροῦ του, ἀποδεικνύει μ' αὐτό ὅτι μέ τό νά παραδέχεται τήν ἀμαρτία του ἐπιφανειακά, κολακεύει μονάχα τόν ἔαυτόν του καί τόν ξεγελᾶ.

Τό νά ὑπομένουμε καρτερικά τόν σταυρό μας ἀποτελεῖ ἀληθινή μετάνοια. Ἔσύ, ἀδελφέ, πού εἶσαι σταυρωμένος στόν σταυρό, ἔξομολογήσου στόν Κύριο μέσα στή

δικαιοσύνη καί τή χρηστότητα τῶν κριμάτων Του. Μέ τήν αὐτοκατάκριση δικαίωσε τήν κρίση τοῦ Θεοῦ καί θά λάβεις ἄφεση τῶν ἀμαρτιῶν σου.

Ἐσύ, πού εἶσαι σταυρωμένος στόν σταυρό, γνώρισε τόν Χριστό - καί θά σοῦ ἀνοιχτεῖ ἡ πύλη τοῦ Παραδείσου. Ἀπό τόν σταυρό σου δοξολόγησε τόν Κύριο, ἀποκρούοντας ἀπό τόν ἐαυτό σου κάθε λογισμό μεμψιμοιρίας καί γογγυσμοῦ, ἀπορρίπτοντάς τον σάν ἔγκλημα καί σάν βλασφημία ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ἀπό τήν κορυφή τοῦ σταυροῦ σου εὐχαρίστησε τόν Κύριο γιά τήν ἀνεκτίμητη δωρεά - γιά τόν σταυρό σου. Εὔχαριστησε γιά τό πολύτιμο προνόμιο σου, τό προνόμιο νά μιμεῖσαι τόν Χριστό μέ τά βάσανα καί τό μαρτύριό σου.

Ἀπό τό σταυρό, ὅπου εἶσαι σταυρωμένος, θεολόγησε, γιατί ὁ σταυρός εἶναι τό ἀληθινό καί μόνο σχολεῖο, φυλακτήριο καί ἀγία τράπεζα τῆς ἀληθινῆς Θεολογίας.

Ἐξω ἀπό τόν σταυρό, δίχως τόν σταυρό, δέν ὑπάρχει ζῶσα γνώση Χριστοῦ. Μή ἀναζητᾶς τή Χριστιανική τελείωση στίς ἀνθρώπινες ἀρετές. Ἐκεῖ δέν ὑπάρχει αὐτή ἡ τελείωση. Αὐτή εἶναι κρυμμένη στόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Ὁ σταυρός τοῦ κάθε ἀνθρώπου μετατρέπεται σέ Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ φέρει τόν σταυρό του μέ ἐνεργό τή συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητάς του, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκη κολασμοῦ.

Φέρνει κανείς τό σταυρό του, ὅταν σηκώνει τόν σταυρό του μέ εὐχαριστία πρός τόν Χριστό καί μέ δοξολόγησή Του. Σάν ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς δοξολογίας καί εὐχαριστίας μέσα στόν βασανισμένο ἀνθρωπο ἐμφανίζεται ἡ πινευματική παρηγοριά. Ἡ εὐχαριστία καί ἡ δοξολογία αὐτή γίνονται πλουσιώτατη πηγή ἀσύλληπτης καί αἰώνιας χαρᾶς, πού ξεπηδάει μέ χάρη ἀπό τήν καρδιά, ξεχύνεται στήν ψυχή καί στό ἴδιο τό σῶμα.

Ο Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, μονάχα στήν ἐξωτερική του ὄψη, γιά τούς σαρκικούς ὀφθαλμούς, εἶναι πεδίο καί χῶρος σκληρός καί δύσκολος. Γιά τόν μαθητή τοῦ Χριστοῦ, πού Τόν ἀκολουθεῖ, ὁ σταυρός εἶναι πεδίο καί χῶρος ὑψίστης πινευματικῆς ἥδονῆς καί ἀπολαύσεως. Τόσο μεγάλη εἶναι αὐτή ἡ ἥδονή καί ἀπόλαυση, ὥστε ἡ θλίψη πινίγεται καί σβήνει ὀλότελα ἀπό τήν ἀπόλαυση. Καί ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ, πού τόν ἀκολουθεῖ, αἰσθάνεται μονάχα ἥδονή τήν ὥρα πού βρίσκεται ἀνάμεσα στά πιό σκληρά βάσανα. Ἐλεγε ἡ νεαρή Μαύρα στόν νεαρό σύζυγό της Τιμόθεο, ὁ ὁποῖος ὑπέμενε φοβερά βασανιστήρια καί πόνους καί τήν καλοῦσε νά δεχτεῖ καί ἐκείνη τό μαρτύριο: «Φοβοῦμαι, ἀδελφέ μου, μήπως τρομάξω, ὅταν θά δῶ τά φοβερά βασανιστήρια καί τόν ἐξοργισμένο ἡγεμόνα, μήπως ἀποκάμω σέ καρτερία καί ὑποκύψω ἔξαιτίας τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας». Ὁ μάρτυρας Τιμόθεος τῆς ἀπάντησε τότε: «Ἐλπιζε στόν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό καί τά βασανιστήρια θά εἶναι γιά σένα λάδι, πού ξεχύνεται ἀπάνω στό σῶμα σου καί πινεῦμα δρόσου στά κόκκαλά σου, πού θά ἀνακουφίζει ὅλες σου τίς ἀσθένειες».

Ο Σταυρός είναι ή ισχύς καί ή δόξα ὅλων τῶν ἀπ' αἰῶνος Άγίων. Ό Σταυρός είναι ίατήρας τῶν παθῶν, ἔξολοθρευτής τῶν δαιμόνων. Θανάσιμος είναι ὁ σταυρός γιά ἐκείνους, πού τὸν σταυρό τους δέν τὸν μεταμόρφωσαν σὲ Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπό τὸν σταυρό τους γογγύζουν κατά τῆς Πρόνοιας τοῦ Θεοῦ. Σταυρός είναι γιά ἐκείνους πού τὸν μέμφονται καί τὸν βλασφημοῦν καί παραδίδονται στήν ἀπελπισία καί τήν ἀπόγνωση.

Οι ἀμαρτωλοί, πού δέν ἔξομολογοῦνται καί δέν μετανοοῦν, πεθαίνουν πάνω στόν σταυρό τους μέ θάνατο αἰώνιο. Μέ τό νά μήν ύπομένουν καρτερικά ἀποστεροῦνται τήν ἀληθινή ζωή, τή ζωή μέσα στόν Θεό. Τούς ἀποκαθηλώνουν ἀπό τὸν σταυρό τους, γιά νά κατέβουν σάν ψυχές στόν αἰώνιο τάφο.

Ο Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀνυψώνει ἀπό τή γῆ τόν μαθητή τοῦ Χριστοῦ πού 'ναι σταυρωμένος ἀπάνω του. Ό μαθητής τοῦ Χριστοῦ, πού 'ναι σταυρωμένος πάνω στό σταυρό του, φρονεῖ τά ἄνω, μέ τόν νοῦ καί τήν καρδιά του ζεῖ στόν οὐρανό καί καθορᾶ τά μυστήρια τοῦ Άγιου Πνεύματος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. «Εἴ τις θέλει ὁπίσω μου ἐλθεῖν», εἶπε ὁ Κύριος, «ἀπαρνησάσθω ἐαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι».

(Πηγή: *imaik.gr*)